Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

28 април 2022 година*

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Директива 2004/48/ЕО — Член 9, параграф 1 — Европейски патент — Временни мерки — Правомощие на националните съдебни органи да постановят с определение временни мерки с цел да се предотврати всяко непосредствено предстоящо нарушение на право върху интелектуална собственост — Национална съдебна практика за отхвърляне на исканията за постановяване на временни мерки, когато действителността на разглеждания патент не е била потвърдена най-малкото със съдебен акт, постановен в първоинстанционно производство по възражение или за обявяване на недействителност — Задължение за съответстващо тълкуване“

По дело C-44/21

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Landgericht München I (Областен съд Мюнхен I, Германия) с акт от 19 януари 2021 г., постъпил в Съда на 28 януари 2021 г., в рамките на производство по дело

Phoenix Contact GmbH & Co. KG

срещу

HARTING Deutschland GmbH & Co. KG,

Harting Electric GmbH & Co. KG,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: I. Ziemele (докладчик), председател на състава, P. G. Xuereb и A. Kumin, съдии,

генерален адвокат: A. Rantos,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Phoenix Contact GmbH & Co. KG, от H. Jacobsen и P. Szynka, Rechtsanwälte,

* Език на производството: немски.

– за HARTING Deutschland GmbH & Co. KG и Harting Electric GmbH & Co. KG, от T. Müller, Rechtsanwalt,

– за Европейската комисия, от T. Scharf и S. L. Kalėda, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 9, параграф 1 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, 2004 г., стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Phoenix Contact GmbH & Co. KG, от една страна, и HARTING Deutschland GmbH & Co. KG и Harting Electric GmbH & Co. KG, от друга страна, по повод на твърдяно нарушение на европейски патент, чийто притежател е Phoenix Contact.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 10, 17 и 22 от Директива 2004/48 гласят:

„(10) Настоящата директива има за цел да сближи [законодателствата на държавите членки], за да се гарантира висока, равностойна и еднаква степен на закрила във вътрешния пазар.

[…]

(17) Мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в настоящата директива, следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че надлежно да се отчитат специфичните особености на случая, вкл[ю]чително специфичните характеристики на всяко право върху интелектуална собственост, а когато е уместно, умишленият или непредумишленият характер на нарушението.

[…]

(22) От съществено значение е също така да се предвидят временни мерки за незабавно прекратяване на нарушенията, без да се чака определението по съществото на случая, като се съблюдават правата на защитата, като гарантират съответно пропорционалността на временните мерки спрямо спецификата на въпросния случай и като гарантират необходимите гаранции за покриване на разходите и

вредите, причинени на ответника поради неоснователен иск. Такива мерки са оправдани, особено когато всяко забавяне би причинило непоправима щета на притежателя на право върху интелектуална собственост“.

4 Член 2 („Обхват“) от тази директива предвижда в параграф 1:

„Без да се засягат средствата, които са или могат да бъдат предвидени в законодателството на [Съюза] или в националното законодателство, доколкото тези средства могат да са по-благоприятни за притежателите на права, мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в настоящата директива, се прилагат в съответствие с член 3 за всички нарушения на права върху интелектуална собственост, както е предвидено в законодателството на [Съюза] и/или в националното законодателство на съответната държава членка“.

5 В глава II („Мерки, процедури и средства за защита“) от посочената директива, се съдържа по-специално член 3 („Общо задължение“), чийто текст е следният:

„1. Държавите членки предвиждат мерки, процедури и средства, които са необходими за гарантиране на изпълнението на права върху интелектуалната собственост, обхванати от настоящата директива. Тези мерки, процедури и средства за защита са лоялни и справедливи и не могат да бъдат нито ненужно сложни или скъпи, нито да са свързани с неразумни срокове или с неоправдани забавяния.

2. Също така тези мерки, процедури и средства за защита са ефективни, пропорционални и разубеждаващи и се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях“.

6 Член 9 („Временни и предпазни мерки“) от същата директива предвижда:

„1. Държавите членки гарантират, че по искане на заявителя съдебните органи могат:

а) да постановят неокончателна забрана на предполагаемия нарушител, чието предназначение е да се предотврати всяко [непосредствено предстоящо] нарушение на право върху интелектуална собственост, или да се забрани, на временни начала и при заплащане, когато е приложимо, на парична глоба, когато това е предвидено в националното законодателство, продължаването на предполагаемите нарушения на това право или това продължаване да стане обект на внасяне на гаранции с цел да се гарантира обезщетение за притежателя на правото. Неокончателна забрана може също така да се постанови при същите условия за посредник, чиито услуги се ползват от трета страна за нарушаване на право върху интелектуална собственост. […]

б) да разпоредят конфискация или предаване на стоките, за които има съмнения, че нарушават право върху интелектуална собственост, за да се предотврати тяхното навлизане или движение по каналите за търговия.

[…]

5. Държавите членки гарантират, че временните мерки, посочени в параграфи 1 и 2, се отменят или по друг начин се прекратява тяхната правна сила по искане на ответника, ако ищецът не образува в разумен срок производство пред компетентния съдебен орган, водещо до решение по съществото на случая, като срокът се определя от съдебния орган,

постановил мерките, когато това се разрешава от законодателството на държавата членка, или при липса на такова определ[яне], в срок, който не превишава 20 работни дни, или 31 календарни дни, в зависимост от това, кой е по-дълъг.

6. Компетентните съдебни органи могат да постановят, че временните мерки, посочени в параграфи 1 и 2, подлежат на внасяне от страна на ищеца на достатъчно обезпечение или равностойна гаранция, предназначена да гарантира обезщетение за всички щети, понесени от ответника, както е предвидено в параграф 7.

7. Когато временните мерки бъдат отменени или отпаднат поради действие или бездействие на заявителя или когато впоследствие се установи, че няма нарушение или опасност от нарушение на права върху интелектуална собственост, съдебният орган разполага с правомощията да разпореди на заявителя, по искане на ответника, да предостави на ответника подходящо обезщетение за всички щети, причинени от тези мерки“.

Германското право

7 Член 58, параграф 1 от Patentgesetz (Закон за патентите), в редакцията му, приложима към спора в главното производство, гласи:

„Издаването на патента се публикува в патентния бюлетин. Едновременно с това се публикува досието на патента. Правните последици на патента настъпват от момента на публикуване в патентния бюлетин“.

8 Член 139, параграф 1 от този закон предвижда:

„При опасност от повторно нарушение увреденото лице може да предяви иск за преустановяването му срещу всеки, който използва патентовано изобретение в разрез с членове 9—13. Такова право на иск е налице и когато нарушение е непосредствено предстоящо за първи път“.

9 Съгласно член 935 от Zivilprozessordnung (Граждански процесуален кодекс), в редакцията му, приложима към спора в главното производство:

„Временни мерки във връзка с предмета на спора се допускат, когато има основание за опасения, че промяната на съществуващото положение може да възпрепятства или значително да затрудни упражняването на правото на някоя от страните“.

10 Член 940 от този кодекс гласи:

„Временни мерки се допускат и с цел да се уреди временно положение във връзка със спорно правоотношение, доколкото това уреждане изглежда необходимо, по-специално при дългосрочни правоотношения, за да не настъпят съществени неблагоприятни последици, за да се предотврати непосредствено предстояща опасност или по други причини“.

Производството пред Съда

11 Запитващата юрисдикция иска от Съда да разгледа настоящото дело по реда на бързото производство, предвидено в член 105 от Процедурния правилник на Съда.

12 В подкрепа на това искане запитващата юрисдикция изтъква по същество, че с оглед на естеството на главното производство тя иска да се произнесе в кратки срокове. Освен това според тази юрисдикция при липса на бързи съдебни действия Phoenix Contact би претърпяло значителна икономическа вреда, тъй като произвеждането и търгуването на съответните продукти продължават да нарушават патента му. Всъщност според посочената юрисдикция евентуалното нарушение на патента би застрашило по-специално пазарните дялове на Phoenix Contact и би причинило на последното, в качеството му на притежател на разглеждания патент, непоправима загуба на възможности за продажба, което трудно би могло да се компенсира с евентуалното последващо присъждане на обезщетение за вреди.

13 Член 105, параграф 1 от Процедурния правилник предвижда, че по искане на запитващата юрисдикция или, по изключение, служебно, след изслушване на съдията докладчик и генералния адвокат, председателят на Съда може да реши определено преюдициално запитване да бъде разгледано по реда на бързо производство, когато естеството на делото изисква то да бъде разгледано в кратки срокове.

14 В това отношение е необходимо да се припомни, че бързото производство е процесуален способ, който следва да се прилага в случай на извънредна неотложност (решение от 10 март 2022 г., Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Пълно здравно застрахователно покритие), C-247/20, EU:C:2022:177 и цитираната съдебна практика).

15 Освен това от постоянната практика на Съда следва, че икономическата чувствителност на дадено дело или икономическите интереси, включително тези, които могат да окажат въздействие върху публичните финанси, колкото и да са важни и легитимни, не могат сами по себе си да обосноват провеждането на бързо производство (вж. в този смисъл определение на председателя на Съда от 18 октомври 2017 г., Weiss и др., C-493/17, непубликувано, EU:C:2017:792, т. 10 и цитираната съдебна практика).

16 От практиката на Съда следва също, че самият интерес на правните субекти, който, разбира се, е легитимен, възможно най-бързо да се установи обхватът на правата, които черпят от правото на Съюза, не може да докаже наличието на изключително обстоятелство по смисъла на член 105, параграф 1 от Процедурния правилник (решение от 3 март 2022 г., Presidenza del Consiglio dei Ministri и др. (Лекари специализанти), C-590/20, EU:C:2022:150, т. 29 и цитираната съдебна практика).

17 Що се отнася до обстоятелството, че настоящото преюдициално запитване е отправено в рамките на национално производство по молба за постановяване на временни мерки, следва да се припомни, че Съдът вече се е произнесъл, че във връзка с посочените в точка 15 от настоящото решение обстоятелства от самия факт, че преюдициалното запитване е отправено в рамките на национално производство, позволяващо приемането на временни мерки, не може да установи, че естеството на делото изисква то да бъде разгледано в кратки срокове (вж. в този смисъл определение на председателя на Съда от 18 октомври 2017 г., Weiss и др., C-493/17, непубликувано, EU:C:2017:792, т. 12 и цитираната съдебна практика).

18 Предвид изложените по-горе съображения на 11 февруари 2021 г. след изслушване на съдията докладчик и генералния адвокат председателят на Съда реши да отхвърли искането за разглеждане на делото по реда на бързото производство.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

19 На 5 март 2013 г. Phoenix Contact подава заявка за патент за щепсел със защитен предпазител на проводника. В рамките на процедурата, предшестваща издаването на този патент, Harting Electric представя становище относно патентоспособността на посочения продукт.

20 На 26 ноември 2020 г. заявеният патент е издаден на Phoenix Contact, по-специално за Германия.

21 На 14 декември 2020 г. Phoenix Contact подава искане пред запитващата юрисдикция за постановяване на временни мерки с цел да се забрани на HARTING Deutschland и на Harting Electric да нарушават разглеждания патент.

22 Съобщението за издаването на този патент е публикувано в Европейския патентен бюлетин на 23 декември 2020 г.

23 На 15 януари 2021 г. Harting Electric подава възражение срещу посочения патент пред Европейското патентно ведомство (ЕПВ).

24 Запитващата юрисдикция отбелязва, че е стигнала до предварителния извод, че разглежданият патент е действителен и че е предмет на нарушение. Тя счита, че действителността на този патент не е застрашена.

25 Тази юрисдикция обаче уточнява, че е възпрепятствана да постанови временна мярка поради обвързващата съдебна практика на Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен, Германия), съгласно която, за да може да постанови определение за постановяване на временни мерки относно нарушението на патент, не е достатъчно съответният патент да е бил издаден от издалия го орган, в случая ЕПВ, след подробна проверка на неговата патентоспособност и въпросът за действителността на този патент да е бил предмет и на съдебен контрол в рамките на молбата за постановяване на временни мерки.

26 Така съгласно тази съдебна практика, за да бъдат постановени временни мерки, съответният патент трябвало освен това да бъде предмет на решение на ЕПВ в рамките на производство по възражение или по обжалване, или на решение на Bundespatentgericht (Федерален патентен съд, Германия) в рамките на производство за обявяване на недействителност, с което се потвърждава, че патентът предоставя закрила на разглеждания продукт.

27 Тъй като счита, че посочената съдебна практика е несъвместима с правото на Съюза, и по-специално с член 9, параграф 1 от Директива 2004/48, запитващата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съвместима ли е с член 9, параграф 1 от Директива [2004/48] практиката на Oberlandesgerichte (върховни областни съдилища, Германия), компетентни да се произнасят като последна инстанция в производството за постановяване на временни мерки, съгласно която исканията за постановяване на временни мерки за нарушение на

патент трябва по принцип да се отхвърлят, когато действителността на [съответния] патент не е била потвърдена със съдебен акт, постановен в първоинстанционно производство по възражение или за обявяване на недействителност?“.

По преюдициалния въпрос

28 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 9, параграф 1 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, съгласно която исканията за постановяване на временни мерки за нарушение на патент трябва по принцип да се отхвърлят, когато действителността на патента не е била потвърдена най-малкото със съдебен акт, постановен в първоинстанционно производство по възражение или за обявяване на недействителност.

29 Съгласно постоянната съдебна практика при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решение от 28 октомври 2021 г., Magistrat der Stadt Wien (Обикновен хомяк — II), C-357/20, EU:C:2021:881, т. 20).

30 На първо място, съгласно член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/48 държавите членки трябва да гарантират, че по искане на заявителя компетентните съдебни органи могат да постановят неокончателна забрана на предполагаемия нарушител, чието предназначение е да се предотврати всяко непосредствено предстоящо нарушение на право върху интелектуална собственост.

31 По този начин посоченият член 9, параграф 1, буква а) във връзка със съображения 17 и 22 от Директива 2004/48 задължава държавите членки да предвидят в националното си право възможност за компетентните национални съдебни органи да постановят с определение временни мерки след разглеждане на особеностите на всеки отделен случай и при спазване на условията, предвидени в същия член 9.

32 На второ място, следва да се отбележи, че съгласно член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/48 във връзка със съображение 22 от нея предвидените в националното право временни мерки трябва да позволяват да се прекрати незабавно нарушението на право върху интелектуална собственост, без да се изчаква постановяването на съдебен акт по същество. Такива мерки са оправдани, особено когато всяко забавяне би причинило непоправима щета на притежателя на такова право. Така факторът „време“ има особено значение за целите на ефективното зачитане на правата на интелектуална собственост.

33 В случая запитващата юрисдикция посочва, че разглежданият патент е действителен и че е нарушен, поради което подаденото от Phoenix Contact искане за постановяване на временни мерки следва да бъде уважено. Тази юрисдикция обаче е обвързана от национална съдебна практика, съгласно която съответният патент може да се ползва от временна правна защита само в случай че действителността на този патент е потвърдена със съдебен акт, постановен в първоинстанционно производство по оспорване на патент.

34 Налага се обаче изводът, че подобна съдебна практика налага изискване, което лишава от всякакво полезно действие член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/48, доколкото не позволява на националния съд да постанови с определение временни мерки в съответствие с тази разпоредба с цел да се прекрати незабавно нарушението на съответния патент, въпреки че според този съд патентът е действителен и е предмет на нарушение.

35 Както отбелязва Phoenix Contact в писменото си становище, подобно изискване може да доведе до положение, при което конкурентите на притежателя на разглеждания патент, потенциални нарушители, решават нарочно да се откажат от оспорване на действителността на патента, за да избегнат възможността той да се ползва от ефективна съдебна защита, което би обезсмислило предвидения в член 9, параграф 1 от Директива 2004/48 механизъм за временна закрила.

36 На трето място, следва да се приеме, че несъответствието на национална съдебна практика като посочената в точка 33 от настоящото решение с Директива 2004/48 се потвърждава с оглед на преследваните от тази директива цели.

37 В това отношение от съображение 10 от посочената директива следва, че нейната цел е да сближи законодателствата на държавите членки, за да се гарантира висока, равностойна и еднаква степен на закрила във вътрешния пазар (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2019 г., IT Development, C-666/18, EU:C:2019:1099, т. 38). Независимо от това посочената директива се прилага, както следва от член 2, параграф 1 от същата, без да се засягат средствата, които са или могат да бъдат предвидени в националното законодателство, доколкото те са по-благоприятни за притежателите на правата (решение от 25 януари 2017 г., Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa, C-367/15, EU:C:2017:36, т. 22).

38 Следователно Директива 2004/48 установява минимални изисквания във връзка със спазването на правата върху интелектуална собственост и не следва да възпрепятства държавите членки да предвидят по-строги мерки (решение от 25 януари 2017 г., Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa, C-367/15, EU:C:2017:36, т. 23 и цитираната съдебна практика).

39 От практиката на Съда следва също така, че разпоредбите на тази директива целят да уредят аспектите на правата върху интелектуална собственост, свързани, от една страна, със спазването на тези права, и от друга страна, с нарушенията на последните, като изискват наличието на ефективни правни средства за защита, предназначени да предотвратят, преустановят или поправят всяко нарушение на съществуващо право върху интелектуална собственост (решение от 18 декември 2019 г., IT Development, C-666/18, EU:C:2019:1099, т. 40 и цитираната съдебна практика).

40 Въпреки това национално производство, което има за цел да се прекрати незабавно всяко нарушение на съществуващо право върху интелектуална собственост, би било неефективно, поради което не би била постигната и целта да се гарантира висока степен на закрила на интелектуалната собственост, ако прилагането на това производство се подчинява на изискване като установеното в националната съдебна практика, посочена в точка 33 от настоящото решение.

41 В този контекст следва да се припомни, че подадените заявки за европейски патенти се ползват с презумпция за действителност от датата на публикуване на съобщението за тяхното издаване. Така, считано от тази дата, посочените патенти се ползват в пълна степен от защитата, гарантирана по-специално от Директива 2004/48 (вж. по аналогия решение от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., C-307/18, EU:C:2020:52, т. 48).

42 Освен това, що се отнася до риска ответникът в обезпечителното производство да претърпи вреда поради постановяването на временни мерки, следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 2 от Директива 2004/48 мерките, процедурите и средствата за защита, необходими за гарантиране на спазването на правата върху интелектуална собственост, обхванати от тази директива, трябва да се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях.

43 Така тази разпоредба налага на държавите членки и в крайна сметка на националните съдилища да предлагат гаранции по-специално за това, че с посочените в член 9 от Директива 2004/48 мерки и процедури няма да се злоупотребява (решение от 12 септември 2019 г., Bayer Pharma, C-688/17, EU:C:2019:722, т. 68).

44 В това отношение следва да се констатира, че законодателят на Съюза е предвидил по-специално правни инструменти, които позволяват да се намали като цяло рискът ответникът да претърпи вреда вследствие на временните мерки и по този начин да бъде защитен.

45 Първо, съгласно член 9, параграф 5 от Директива 2004/48 държавите членки гарантират, че временните мерки, посочени по-специално в параграф 1, се отменят или по друг начин се прекратява тяхната правна сила по искане на ответника, ако ищецът не образува в разумен срок производство пред компетентния съдебен орган, водещо до съдебен акт по съществото на спора, като срокът се определя от съдебния орган, постановил мерките, когато това се разрешава от законодателството на държавата членка, или при липса на такова определяне, в срок, който не превишава 20 работни дни, или 31 календарни дни, в зависимост от това, кой от тези срокове е по-дълъг.

46 Второ, член 9, параграф 6 от Директива 2004/48 предвижда възможността тези временни мерки да бъдат постановени в зависимост от представянето от ищеца на подходящо равностойно обезпечение или гаранция, за да се гарантира евентуално обезщетение за претърпените от ответника вреди. Този инструмент за защита може да се приложи от компетентната юрисдикция, сезирана с искането за постановяване на временни мерки, към момента, в който разглежда това искане.

47 Трето, член 9, параграф 7 от Директива 2004/48 предвижда в посочените в тази разпоредба случаи възможност по искане на ответника да се разпореди на ищеца да му предостави подходящо обезщетение за всички вреди, причинени от посочените временни мерки.

48 Тези правни инструменти обаче представляват гаранции, които законодателят на Съюза е счел за необходими като компенсация за предвидената от него възможност за налагане на незабавни и ефективни временни мерки. По този начин те съответстват на гаранциите в полза на ответника, предвидени от Директива 2004/48 като компенсация за разпоредена временна мярка, която е засегнала неговите интереси (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2015 г., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, т. 74 и 75).

49 За да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, следва да се припомни, че когато прилагат националното право, националните юрисдикции, от които се изисква да го тълкуват, са длъжни да вземат предвид разпоредбите на това право и да приложат признатите от последното методи за тълкуване, за да могат, доколкото е възможно, да го тълкуват с оглед на текста и целите на разглежданата директива, за да постигнат предвидения от нея резултат и да се съобразят по този начин с член 288, трета алинея ДФЕС (решение от 19 април 2016 г., DI, C-441/14, EU:C:2016:278, т. 31 и цитираната съдебна практика).

50 Освен това Съдът е постановил, че този принцип на тълкуване в съответствие с националното право има определени ограничения. Така задължението на националния съд да се позове на правото на Съюза, когато тълкува или прилага релевантните норми на вътрешното право, е ограничено от общите принципи на правото и не може да служи за основа на тълкуване contra legem на националното право (решение от 19 април 2016 г., DI, C-441/14, EU:C:2016:278, т. 32 и цитираната съдебна практика).

51 В случая, както подчертава запитващата юрисдикция, разглежданото в главното производство германско законодателство не съдържа нито една разпоредба, която да поставя постановяването с определение на временни мерки с цел да се забрани нарушение на патент в зависимост от условието този патент да е предмет на съдебен акт, постановен в производство за оспорване на патент, така че това законодателство е в пълно съответствие с Директива 2004/48.

52 В този контекст е необходимо да се уточни, че изискването за съответстващо тълкуване включва и задължението за националните юрисдикции при необходимост да изменят постоянната съдебна практика, ако тя се основава на тълкуване на националното право, което е несъвместимо с целите на директивата (решение от 19 април 2016 г., DI, C-441/14, EU:C:2016:278, т. 33 и цитираната съдебна практика).

53 Следователно запитващата юрисдикция трябва да осигури пълното действие на член 9, параграф 1 от Директива 2004/48, като при необходимост по собствена инициатива да не приложи национална съдебна практика, когато тази съдебна практика е несъвместима с посочената разпоредба.

54 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 9, параграф 1 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, съгласно която исканията за постановяване на временни мерки за нарушение на патент трябва по принцип да се отхвърлят, когато действителността на разглеждания патент не е била потвърдена най-малкото със съдебен акт, постановен в първоинстанционно производство по възражение или за обявяване на недействителност.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

Член 9, параграф 1 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, съгласно която исканията за постановяване на временни мерки за нарушение на патент трябва по принцип да се отхвърлят, когато действителността на разглеждания патент не е била потвърдена най-малкото със съдебен акт, постановен в първоинстанционно производство по възражение или за обявяване на недействителност.

Подписи